

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului: Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an 300 Lei	APARE DUMINECA Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor: Pentru publicațiuni oficiale, concursuri, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

Congresul dela Logoj al Oștii Domnului.

Cum s'a văzut din cele publicate, congresul din „Ziua Cruci” s'a deschis sub auspicii puțin liniștitoare. Grija a mărit-o mulțimea de popor din cele peste 70 de sate, cu steaguri în frunte, în procesiunea dela biserică până la teatru *cântând cântări absolut străine de cântările noastre bisericesti, atât ca melodie cât și ca text.*

Congresul însă a risipit orice urmă de neliniște. În felul cum a decurs, cu salutul, mărturisirile, vorbirile și în fine cu tot ce s'a petrecut în ziua aceea la teatrul din Logoj, s'a însemnat cu adevărat — după espresia potrivită a unui ostaș — o petrecere duhovnicească în viața celor prezenți acolo.

Toți au mărturisit și au recunoscut adevărul că aceea de care trebuie să asculte tot creștinul botezat este sfânta biserică. În ea este mântuire, în afară de ea, pieire. Atmosfera a fost prielnică pentru un distins învățător, om al bisericii, care intervenind, a vestejit cântările ostașilor, ca nefiind conforme cu cele ale bisericii, de care avem pretenția să spunem că ascultăm.

*

Atât despre congresul dela Logoj al oștii Domnului, pe care l-a organizat mai mult un laic, distinsul medic Dr Vasile Mircu, cât și despre altele mai mici ni se dau informațiuni relativ precise.

Să vedem acum din cele petrecute acolo, ca și din cele văzute și descoperite în alte părți cum se comportă Oastea Domnului față de biserică și de ce se comportă ea așa. De ce ostașii nu vin bucuroși la sfânta biserică, de ce iubesc mai mult adunările lor, cântările lor; de ce ascultă mai cu sete pe laici decât pe preoți, înfățișat să

vedem pentru care motiv se atașează ei mai mult de forme și înnoiri necunoscute în biserică?

Ca să răspundem mulțumitor, trebuie să fim seama înainte de toate de un lucru. Spiritul democrat, care a împins la extrem se numește comunism (oricât de paradoxal ar fi) sapă ca un cariu orice ordine și disciplină sufletească. Dacă popoarele luminate și cu o conștiința într-o menire istorică se lapadă de ele, e că — după espresia lui Papini — oame-nii tolerează mai ușor jugul disciplinei decât tirania libertății.

Ca un ecou întârziat al spiritului reformator democrat, avem astăzi în popor individualismul acesta lăbărțat, care în ordinea religioasă ne-a dat și sectarismul. Oastea Domnului s'a născut deci într-o vreme de mari înclinări spre sectarism, s'a născut tocmai ca să parăze trecerile la sectari. Și atunci, din motive de tactică s'a recurs la multe analogii sectare. S'a dat în mâna ostașilor o foaie specială, numai a lor; acolo s'au publicat poeziile fraților ostași și îndeosebi ale conducătorilor lor. Cineva, mai târziu, cu ajutorul artei muzicale le-a notat, și colecționându-le le-a publicat într'un volum care și astăzi se bucură de mare cinste la ostași.

Poeziile, mai precis cântările ostașilor sunt considerate un fel de cult religios al lor, numai al lor; ceea ce e în grad superlativ satisfăcător pentru ei este faptul că acest cult îl poate oficia oricine, bărbat sau femeie, chemat sau nechemat. Cântările (sau rugăciunile acestea — dacă vreți) nu se admit în biserică, dar de asta ei nu se plâng; ostașii se *adună* mai bucuroși în alte case, unde le cântă în voce*). Iată deci analogii perfect sectare. Cântările ca fond sunt uneori admisibile, dar de multe ori de o plastică indecență. Cităm versurile reproduse de poetul bănațan Gr. Bugarin: Și eu cât

*) Se *adună* deci după exemplul sectarilor, și în unele sate chiar cu ei la un loc.

sunt de micuță, Domnul Iisus nu mă cruță**). Ca melodii ele amintesc „romanțe demodate“, melodii străine, imnuri marșuri etc. O stranie tovarășie între fond și formă.

Să-i vedem acum pe ostași când se nimereste să vină la biserică. Credeți că sunt umili, modești și în fine așa cum spun ei în cântările lor. Nu întotdeauna! Ci ei intrând în biserică, dau cu coatele și cer locurile din față. În satul A. îmi spunea preotul — o femeie a îngenuchiat în mijlocul bisericii și a început a se ruga tare, și cu mâinile îndreptate în sus. Nu amintea ea oare pe fariseul din pilda Mântuitorului? Într'alt sat femeile se urcă în pod și cântă răspunsurile liturgice și chiar cântări de ale lor. Nu e mirare deci că creștinii serioși, cari le cunosc nu numai trecutul — al unora din ele destul de odios — dar și purtarea din prezent, și cărdășia cu sectarii, părăsesc biserică!

În altă ordine de idei ei cer un tas al lor în satul C. Iar la Logoj se spune că au discutat — bine înțeles ei între ei — că ar fi bine dacă o parte din venitele parohiei s'ar da lor(?!), apoi ca statul să le dea unora din ei burse sau ajutoare, să poată deveni misionari laici.

Ce vreau să însemneze acestea, dar mai ales cum pot fi toate acestea netezite vom vedea în numărul viitor.

Săptămâna.

„Căci fiul batjocorește pe tatăl, fata se scoală împotriva mamei ei, nora împotriva soacrei sale; vrăjmașii omului sunt, cei din casa lui.

Miha 7, 6

Evangelia săptămânei: „*Dar înainte de toate acestea vor pune mâinile pe voi, și vă vor prigoni: vă vor da pe mâna sinagoagelor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târî înaintea împăraților și înaintea judecătorilor din pricina Numelui meu. Aceste lucruri se vor întâmpla ca să fiți mărturie. Țineți bine minte să nu vă gândiți mai dinainte ce veți răspunde; căci voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri. Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi. Veți fi urși de toți din pricina Numelui Meu. Dar nici păr din cap nu vi se va pierde. Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre“.* (Luca 21, 12—19).

*

***) „Fruncea“ No. 34 din 23 VIII a. c. „In atari împrejurări Oastea Domnului e o primejdie și o crimă. Se ucide sufletul poporului setos de îndumnezeire“.

Am văzut tabloul renumitului pictor rus Feodor Vereșciaghin, intitulat „Războiul“. În mijlocul pânzei se ridică o piramidă egipteană, care în loc de cărămidă, sau lespezi de piatră e clădită din craniile omenești, albe cu orbitele larg deschise. Totalitatea craniilor sunt atât de măestrit așezate, încât după o privire de câteva minute, se pare că întreaga uriașă piramidă este un singur craniu, pe cât de uriaș pe atât de lugubru. De asupra văzduhul este întunecat de un imens stol de corbi cari rotesc a pradă. Simți țipătul sinistru al legheoanelor flămânde și parcă te atinge respingător croncăntul lugubru și ghiara gata de rapt. În fața acestui tablou simți mai profund și tot atât de plastic, drumul eternității: „Din pământ ești și în pământ vei merge“.

Cetind ziarele cu măcelul din Spania și trecând pe dinaintea ochilor fapte diverse, vezi că lumea și în deosebi civilizația creștină europeană trece printr'o frământare care se aseamănă, sau cel puțin dă impresia unei uriașe piramizi de crani, cu tot atâția corbi răpitori deasupra.

În Spania de câteva săptămâni frații între ei să măcelăresc cu un sânge rece ne mai pomenit nici la cele mai primitive triburi. Lupta dintre frați a deformat atât de mult chipul omului, — făcut de Creatorul cu mâna Sa din lut și însuflețit prin suflarea Lui — încât „copiii se răscoală contra părinților, fiicele contra mamelor, nurorile împotriva soacrelor; și cei din casă sunt vrăjmașii lui“.

Tabăra lui Hristos și a lui antihrist duc luptă de exterminare. Cuvintele lui Iisus voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde nici sta împotriva toți potrivnicii“ se adevăresc. Până la plinirea vremii, însă valurile de foc și sânge au spălat și străbătut atâția slujitori și lăcașuri sfinte.

Ziarele noastre din țară ne aduc știrea că dacă nu se vor îndrepta treburile interne, nu suntem departe de Spania, cu tot spectacolul ei.

Sunt mulți dintre aceia cari refuză să creadă că la noi se pot petrece asemenea atrocități.

Analizând „Faptele diverse“ ale zilei și neînsemnatele gesturi și atitudini ale creștinilor și ale cetățenilor țării, vezi cu multă mâhnire, că simptomele sunt cele premergătoare măcelului spaniol.

Am fost silit într'o cauză de reformă agrară a comunelor Zlatița și Lescovița — să stau la Tribunal o zi întreagă în 171. c. Vrând-nevrând am asistat la diferite cauze în dezbatere. Am constatat că „fiul batjocorește pe tată, fata se scoală împotriva mamei ei...“ Trebuie să fi de un sadism

teroce să poți suporta o zi în Tribunal. Cranii și corbi peste tot.

Dar am mai constatat și un simptom văzut și foarte des repetat în alte părți. Un avocat — străin de neam și lege, ovreu — fără nici un cuvânt nici măcar de politeță, obligatorie cel puțin în Tribunal, bruschează pentru un loc, pe un domn protopop și senator. Era o ireverență pur morală și cu atât mai gravă că Prea Onoratul Domn Protopop era într-o cauză național bisericească. Am asistat, în aceeași zi la desbaterca unui proces care ține de 10 ani asupra unui scaun femeiesc dintr-o biserică. (Sentința Tribunalului prezintă un netăgăduit interes general și se va da ca în 24 Sept. Desigur că preotul respectiv o va publica). Ceeace interesează este faptul că o femeie tânără (să aibă 30—35 ani) — nu cea mai de frunte din sat, e chemată în fața Tribunalului de comuna bisericească și de proprietara scaunului, — urmașa ctitorilor bisericii respective, pentru abuz de putere.

În tot timpul am avut cîntea să stau cu distinsul biserican Dr. Petru Corneanu avocat, care nu se putea îndeajuns mira de stările actuale. Pe vremuri, un ordin al protopopiatului ori, rar, al Consistoriului, și în cazuri rarissime o decizie a Consistoriului mitropolitan în chestiuni bisericești era lege stîntă. Astăzi tribunalul sau poate chiar Casația e chemată să reglementeze *prelinse* raporturi de drept între credincios și lucrurile sfinte.

Corbii F. Vereșciaghin rotesc deasupra noastră cu croncănit sinistru. Pr. Traian Constantin.

Reflexii.

Pelerinajul la izvorul din hotarul comunei Seleuș.

Sortii de izbândă a oricărei doctrine depind foarte mult și de propaganda ce o fac aderenții respectivei concepții. Chiar și atunci când anumite doctrine au rădăcini împlântate în adevărurile neclintite și eterne ale firii și divinității, totuși susținute fiind de entuziasmul și jertfelnicia adeptilor, ele reușesc să impună și să atragă. Manifestațiunea este reclama cea mai eficace și modul cel mai proprice de propagandă a unei doctrine. Priviți, atât curentele de dreapta, cât și cele de stînga, prin ce se impun dacă nu prin forța manifestațiunii lor. La fel este cu toate manifestațiile, fie religioase, naționale, culturale, economice, politice, de clasă, etc. Sufletul lor este propaganda.

În babilonia vremilor noastre fiecare caută să-și manifeste cât mai trâmbițător ideile pe cari le profesează, căci numai astfel se face

luat în seamă. Credința creștină având dogmele sale în veci imuabile, se manifestă prin organul ei care este: *Biserica*.

Biserica, — în sine, este o instituție divină care manifestă public misterul creștin: — eterna ei doctrină. Ea propagă credința creștină, căci ea este focarul care difuzează în lume razele învățaturii divine. Ea păstrează neprihănită credința creștină, căci în sanctuarul ei n'are drept de intrare fluxul lumestilor valuri putregăioase. Ea rămâne pururi vie, căci în ea sălășluște pururi viu *Capul ei: Hristos*.

Biserica vremurilor noastre trebuie să fie biserica misionară. Biserica lucrătoare într-o lume nu păgână, ci într-o lume creștină însă păgânizată. Apostazia vremurilor noastre este apostazia zodiei Antichristului! Fiara apocaliptică și-a făcut aparația în lumea zilelor noastre!...

Biserica din lumea pământească trebuie într'adevăr să fie o biserică luptătoare, solidaritatea creștină fiind acum mai necesară ca oricând. Frontul creștin să fie una, iar manevrele acestui front de luptă divină să manifesteze cu foc ceresc dârjenia eroismului creștin.

*

Pelerinagiile la locuri sfinte sunt și ele un fel de manevre ale frontului creștin. Ele sunt manifestația religioasă cea mai adecvată vremilor noastre. Locurile de închinare, pe lângă vechiul rol de reconfortare duhovnicească, mai împrumută vremilor noastre agitate și caracterul de centre de manifestare religioasă, unde credința se propagă în dimensiuni excepționale.

Iată cât de binevenită este arhieriasca binecuvântare din parte P. S. Sale a Părintelui Episcop Vasile, consfințînd izvorul din hotarul comunei Seleuș (Banatul-Jugoslav) ca loc de pelerinaj.

Pe întinsul câmpiilor din Banatul-Jugoslav, acest izvor cu puteri tămăduitoare formează un punct de atracție centripetală în geografia spiritualității noastre ortodoxe românești. *S'a umplut un gol în harta ortodoxiei de pe aceste meleaguri și s'a pus temelie unei solidarități ortodoxe românești*. Căci până acum, comunele românești din Banatul-Jugoslav gravitau spre locașurile de închinare ortodoxe sârbești. Credincioșii parohiilor ortodoxe române din: Doloave, Satu-nou, Uzdin, Deliblata, Mramorac, Glogoni, Dobrița, Omolița etc., cercetau mănăstrea Voilovița (lângă Panciova) atunci când credincioșii ort. sârbi mergeau în pelerinaj la acest locaș sfânt.*)

*) Deși Voilovița, cum înseși pelerinagiile creștinilor noștri mărturisesc, are origine mai veche decât descălcarea de acum 200 de ani a stăpînitorilor de astăzi.

În prezința sărbătorii din 29 August a. e. („Tăcerea capului sf. Ioan Botezătorul“) diurnurile prăfoase ce duceau înspre Seleuș purtau în nouri de pulbere convoaiele de pelerini cari în sunete de sfinte cântări răscoleau satele prin cari trecea în procesiune, având în frunte, preoți și cruci, „căci oastea era divină“, vorba poetului Mureșan.

Comune participante: Ecica, Uzdin, Petrovasila, Alibunar, Glogoni, Mramorac, Dobrița, Satu-nou, Cubin și Seleuș, unele reprezentate prin sute de pelerini, așa că la fața locului sfânt erau circa la una mie pelerini. Printre pelerini s'au putut vedea și o seamă de credincioși ort. sârbi din comunele învecinate: Alibunar, Dobrița, Ferdin și Hangea. Preoții prezenți fiind: protopop Ioan Murgu, delegat arhieresc; preoții: Alexandru Guga, Ștefan Sperchez, George Șdicu, Valeriu Perin, Coriolan Suciu, Traian Bojin, Valeriu Filaret Perin, Aurel Uroș și Nicolae Roman.

Toate serviciile divine la asemenea prilejuri dimpreună cu toate rugăciunile asupra bolnavilor s'au săvârșit în biserica satului, iar sf. liturghie la izvor, mergând în procesiune până acolo. Predicând, părintele Ioan Murgu și preotul Alexandru Guga, evidențiază însemnătatea evenimentului îndemnând pe pelerini a ține credința și a cerceta biserica. La sfârșit mulțumește tuturor preotul George Șdicu, exprimând dorința ca viitorul apropiat să aducă la locul izvorului o casă mai încăpătoare (mănăstire) îndemnând pe pelerini a conlucra la realizarea acestui gând sfânt. Primul gest îl fac preoții prezenți, cari donează fondului pentru ridicarea unui lăcaș (mănăstâr) suma de 500 Dinari, neridicând astfel nici un ban din jumătatea venitelor epitrahilului care li se cuvenea. Nu vor întârzia nici daniile din partea credincioșilor parohiei Seleuș, cari au îmbrățișat cauza cu deosebită iubire, precum nu va întârzia nici ajutorul din partea pelerinilor.

Să nu mă jelești, ci să mă uiți.

Cuvântarea dlui primar al orașului Dr Dimitrie Novăcescu rostită la înmormântarea doamnei Otilia Dr Corneanu.

*Adânc îndurerate dle președinte,
Intristată asistență,*

În zori zilei de 28 August 1936 am fost treziți de dangătul tânguitor al clopotelor, care vesteau trecerea la cele eterne a Dnei Otilia Dr Corneanu, mult iubita DV. soție.

Suferința și durerile, care de șapte luni o pășteau, au fost curmate de coasa năpraznică a morții.

S'a stins cu un zâmbet trist și liniștit pe buze, parcă ar fi zis singurului ei reazim, prieten și soț, întocmai ca și marele scriitor Axel Munthe în „Cartea dela San Michele“, pe care numai cu câteva zile în urmă o citise: „Plec departe în călătorie lungă într'o țară necunoscută. Și acum nu mai poți merge cu mine, trebuie să rămâi aici unde am trăit la olaltă anii cei mai fericiți ai vieții noastre, împărțind — două decenii — bucuria și necazul“. (Ediția V. p. 505).

Dragostea pe care cu sfințenie a păstrat-o soțului ei iubit a îndemnat-o, ca din pragul morții să-i zică: „Să nu mă jelești ci să mă uiți, cum mă vor uita toți, căci așa e legea vieții. Nu-ți face griji, îmi va fi bine mie și ție tot așa. Tot ce se putea face pentru fericirea noastră s'a făcut. Vei rămâne în aceeași lume de până acuma și oamenii te vor îngriji prietenește cu aceeași iubitoare luare aminte, ca și mine...“ „Dumnezeu să te aibă în paza sa, el îți va lumina și în viitor, rămânând acum singur, cărările vieții...“

Cu aceste cuvinte pe buze s'a retras aceia, care până eri a fost Otilia Dr Corneanu în acest coșciug, cuib îngust al păcii eterne și sfinte.

În fața morții toate se pleacă și nu este ființă în lume, care s'ar putea împotrivi celui mai mare și mai puternic cuceritor al universului: *morții*.

Deaceia și noi, prietenii nobilei familii, pe care defuncta a întregit-o cu atâta demnitate deși zdrobiți de durere nu putem face — azi — altceva decât să ne plecăm genunchii în fața Creatorului și cerșindu-i mila cerească să-l rugăm, să așeze sufletul celei ce se desparte de noi în locul de fericire veșnică, unde dreptii săi se odihnesc.

Iar Domniei Voastre adânc întristate domnule președinte, povățuitor și îndrumător al nostru de totdeauna, care stați zdrobit în fața imensei nenorociri ce v'a încercat, noi, care cunoaștem mâhnirea și suferințele ce atâta vreme ați îndurat ziua și noaptea lângă patul adormitei în Domnul ca s'o salvați din ghiarele nemiloasei morți, nu vă putem spune altceva în aceste momente de sfâșietoare durere, decât ca să nu pierdeți încrederea în Atotputernicul, iar focul durerii să-l alinați cu balsamul răcoritor al mângâierii creștinești.

Și acum, când și noi prietenii ne luăm ultimul rămas bun, vă zicem scumpă și neuitată Doamnă, care în clipe de desnădejde ați picurat nădejde în sufletele noastre dogorâte, care în bucurie v'ați bucurat alături de noi, care în

amărăciune ați gustat dimpreună cu noi din potirul amar al durerii, care în lupte naționale, culturale și economice ne-ați îmbărbătat la fapte creiatoare și care prin aleasa DV. personalitate nu odată ați aplecat cumpăna izbânzii asupra făptuirilor noastre, mergeți în pace în lumea cerească unde primăvara nu se mai schimbă și unde florile nu se mai vestejesc, acolo unde sufletele blânde, ca cel al DV., trăiesc în fericire eternă și preamăresc pe Dumnezeu, acum și pururea și în veci în vecilor, amin.

Corul Catedral la Timișoara.

Șase decenii se împlinesc de când fericitul Episcop Popasu a avut bucuria să vadă înființată „Reuniunea Română de cântări“ din Caransebeș. Căci ca și aducerea din străinătate a celui dintâiu conducător de cor, înființarea Reuniunii este opera marelui episcop restaurator. Se împlinesc simultan altele trei — treizeci de ani încheiați de când dejucând toate cursele asupritorilor cari nici în cântece nu vroiau să vadă pe frați împreună — coriștii lui Achim Alionte furișându-se printre alte coruri au debutat în memorabilele Arene Romane din București.

Și iată-i acum, la vârsta de șasezeci de ani, mereu tânări, membrii Corului Catedral — „Reuniunea“ lui Alionte — defilând la sărbătoarea cântecului bănățan în Timișoara în fața unei mulțimi entuziasmate de aportul și disciplina lor. Corul Catedral a obținut premiul al doilea urban pe Banat, dar acest cor a mai făcut un examen, care interesează mai mult decât orice distincțiune, oricât de binemeritată ar fi ea. El a făcut examenul vitalității, al disciplinei, al dorului de muncă, ce-l animă, începând dela conducător și până la cel mai modest corist. N'au trecut neobservate acestea, oricât ar fi fost observate unele elemente secundare, și au impus publicului nepărtinitor, pe care l-a uimit prestața ca și unitatea corului compus din peste 80 de membrii.

Bagheta lui Alionte, condusă astăzi de neostenitul preot Petru Bancea a secerat și de astă dată, în Timișoara, înalte și competente aprecieri, evidențiind simultan mulțumirea și conștiința de sine a coriștilor. Aceasta interesează nespuse de mult în viața unui cor — de altfel întocmai ca și în viața omului, ea fiind indiciu bun și încurajare pentru ziua de mâine.

Raportor

Echipa Monografică

a Institutului Social Banat-Crișana din Timișoara la Pojejena-de-jos. — P. S. Sa Episcopul Vasile binecuvintează și încheie personal lucrările Echippei într'o atmosferă sărbătorească

(Continuare).

Astfel, la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului; după săvârșirea sf. Liturghii în sobor, de către preoții amintiți, (și Pr. Daș-Șușca) și după cuvintele de bun sosie ale Pr. V. Blaj, adresate echipei, s'a făcut o procesiune la monumentul Eroilor, unde s'a oficiat un parastas pentru eroii, fii ai comunei, căzuți în războiul mondial. La finea serviciului religios pâr. M. Șora, într'o avântată și bine încheiată cuvântare a vorbit despre sensul înalt al sacrificiului pentru patrie. Pentru a fortifica moștenirea lăsată și pentru a îndruma tinerele generații pe căile bătătorite de cei ce și-au vărsat sângele pe câmpul de bătălie, și pentru a continua sub o altă formă lupta pentru încheierea și desăvârșirea unității naționale, sancționată cu pecetea sângelui celor 800.000 eroi, au coborât în mijlocul vostru distinși fii ai Banatului, grupați sub steagul ridicat de Institutul Social Banat-Crișana, având în frunte pe distinsul avocat și vice-presedinte al Institutului, pe d. Dr. Cornel Groșoreanu. Aveți încredere în ei, deschideți-vă sufletul în fața lor, pentru ca să vă poată cunoaște toate aspirațiile, gândurile, nevoile și durerile voastre, și cunoscându-le să vă poată întinde mână de ajutor, și să arate celor ce ne conduc, cum trăiți voi, și de ce aveți trebuință ca să puteți propăși pe pământul câștigat cu sângele părinților voștri — a spus în esență Sf. Sa Pr. Șora.

După masă, la vecernie a vorbit din nou pr. Șora, tratând cu elocvența-i cunoscută subiectul „Mama adevărată“ care a stârnit admirația echipierilor și a stois lacrimi din ochii credincioșilor din comună.

Duminecă, 16 August la Sf. Liturghie a predicat convingător pâr. Ioan Oravițan — Moldova Nouă, protopop al Răcăldiei, făcând cu înflăcărare apologia credinței ortodoxe, identificând și demascând pe uneltitorii și subminatorii Bisericii, cari prin simplul fapt al despărțirii lor de Biserica străbună se alătură taberei contrare Românilor și unității lui, făurite cu concursul nelimitat al Bisericii.

La vecernia zilei (Duminecă 16 Aug. c.) a predicat părintele Gh. Cotoșman-Jimbolia, despre Preoție, demonstrând, cu texte biblice, originea ei divină și menirea ei sublimă și sfințitoare. Cu Apostolii și cu urmașii lor — episcopii și preoții — și cu Biserica cea una, sfântă, sobornicească și apostolească, carea singură păstrează neschimbată orânduiala apostolică, a rămas și este Mântuitorul Hristos până la sfârșitul veacurilor. Cine se leapădă de Biserica Ortodoxă, se leapădă de preoția instituită de Mântuitorul, și prin ea însuși Domnul. Combătând arguțios rătăcirea baptistă și a celorlalte 560 de feluri de secte creștine din lume, arată că în capiştele acestora nu este comunicare și revărsare de Duh Sfânt, pentru că le lipsește mijlocitoarea Harului: Preoția. În capiştele sectare nu se pomenește să se fi săvârșit vreodată vre-o minune, cari sunt frecvente în bisericile și mănăstirile noastre, împodobite cu icoane sfinte, străjuite de sf. Cruce și conduse de Preoția Legii celei Nouă. Indeamnă stăruitor credincioșii — cari umpleau biserica, altcum destul de încăpătoare — să rămână statornici și să țină cu strășnicie la credința și legea strămoșească-românească, singura adevărată și mântuitoare de suflet și neam. Cine se leapădă de ea se leapădă și de

mormântul scump al părinților și al strămoșilor, cărora le tulbură somnul, atrăgându-și pentru trădarea și dezertarea dela dreapta credință, blestemul lor și al neamului întreg, care în viață ca și în mormânt este, a fost și va trebui să fie una.

Duminecă, 23 Aug. dim. la orele 8 o parte din monografiști au plecat la Șușca, comună învecinată, participând la sf. Liturghie oficiată de pr. M. Șora, asistat de parohul local Daș. Păr. Șora a ținut o interesantă predică, combătând stilismul, care ține în rătăcire sufletele Românilor din această comună, amenințată de pericolul sărbizării. După serviciul divin a conferențiat poporul, adunat cu mic cu mare în curtea bisericii, d. Nic. Doichița, func. la Casa pensiilor-București, vorbind cu multă competență și viociune de spirit despre „Mândria Națională”, care în partea locului a cam pierdut din intensitate, lăsându-se eclipsată, prin influența sârbească, de o seamă de elemente streine de ființa noastră națională.

În Pojejena, în aceeași duminică la Sf. Liturghie a predicat pr. Oravițan, talmăcind poruncile dumnezeiești; iar la Vecernie a predicat pr. Gh. Cotoșman, explicând evanghelia zilei; presărându-o cu exemple sugestive, a adresat tinerilor îndeosebi, un călduros apel de-a rupe lanțul păcatelor și al grijilor lumești cari imobilizează viața de smârcul pământesc, și a se apropia de Mântuitorul, acordându-și viața lor cu a Lui, singura cale care asigură viața vecinică și fericirea desăvârșită, râvnită de tânărul legiuitor.

Duminecă, 30 Aug. c. la sf. Liturghie a predicat pr. M. Șora, explicând parabola cu lucrătorii cărora li s'a dat via pe mână, făcând minunate aplicații la viața de toate zilele credincioșilor. A asemănat cu calul troian pe sectanții cei ce furizează sub masca unei vieți renașcute, în via îngrijită aproape 2000 de ani de moși-strămoși noștri, adormiți în dreapta credință. La Vecernie a predicat păr. I. Oravițan, îndemnând credincioșii să ducă o viață morală conformă cu percepțiile Sf. Evanghelii, având pildă vie viața sfântă a Mântuitorului și a Sfinților.

Luni, 31 Aug. la orele 11, în „parc” preoții V. Blaj, M. Șora și Gh. Cotoșman au săvârșit sf. taină a Maslului asupra a 25 bolnavi din comună, fiind de față multă lume, ascultând cu evlavie sfințele rugăciuni.

Aceasta ar fi pe scurt activitatea predicatorială și sfințitoare a preoților echiperi, în biserică.

Afară de biserică, de două ori pe săptămână, seara, fiind poporul adunat în „parcul” din fața casei parohiale și a primăriei, fiecare echipier începând cu d. președinte Groșoreanu, a ținut câte o conferință populară, deosebit de interesantă atât ca fond cât și ca formă de expunere, tratând subiecte cari au cea mai apropiată legătură cu viața de toate zilele a sătenilor.

Astfel, d. Dr. Groșoreanu a conferențiat despre calvarul concubinilor părăsite și a copiilor nelegitimi.

Părintele Șora a tratat, cu argumente luate din istoria noastră națională și bisericească, despre rolul Bisericii strămoșești în conservarea ființei și a unității neamului, demascând pe cei ce sfidează azi credința marilor noștri Voevozi și Mitropoliți și Episcopi creatori și consolidatori de neam și țară, prin vijelia atâtor lupte de-a-lungul veacurilor.

Gh. Șpețan, abs. fac. teolog., a vorbit cu nerv despre primejdia sectelor din punct de vedere național,

dovedind că acestea, prin tendințele lor centrifugale și prin conducerea lor internațională ce sprijină ori camuflat și ocult revizionismul, urmărind deci conștient ori inconștient amputarea granițelor țării noastre trasate cu sânge ortodox, dăunează atât Bisericii cât mai ales Statului și neamului.

(Urmează)

Gh. Cotoșman.

Predică

la Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul.

Iubiții mei fi sufletești!

„Din straja dimineții până în noapte”, prin muncă istovitoare de puteri vă câștigați pâinea necesară traiului vieții voastre. Voi însă, ca niște buni și evlavioși creștini ce sunteți, știți foarte bine că: „Nu numai cu pâinea trăește omul, ci și cu orice cuvânt ce ese din gura lui Dumnezeu”, (Moisi V. 8.) și deaceea în dumineci și sărbători — îngrijați și de fericirea sufletului vostru — apucați cu bucurie calea bisericii, ca să vă adăpați din izvorul nesecat al învățăturilor ei divine.

Veniți și acum când prăznuim tăierea capului sfântului Ioan Botezătorul — ca împreună cu mine — să vedem ce învățături folositoare putem afla în tristul eveniment al sărbătorii de astăzi.

Iubiții mei fi sufletești! Sfântul Ioan prorocul a fost rânduit de Dumnezeu a fi înaintemergător și botezător al Mântuitorului nostru Iisus Hristos. El a avut greaua misiune de a pregăti poporul iudeu pentru apropiata venire a Mântuitorului.

Măreția personalității lui Ioan, o arată însuși Domnul nostru Iisus Hristos când zice: „Între cei născuți din femei nu este mai mare proroc decât Ioan Botezătorul”, (Luca 7.28) iar maica noastră Biserică pe bun drept se întreabă azi despre dânsul zicând: „Ce te vom numi profetule? Inger, apostol sau mucenic? Inger, că ai viețuit ca un fără trup; apostol, că ai învățat pe păgâni, și mucenic, că s'a tăiat capul tău pentru Hristos”. (Stihira dela Litia sărbătorii).

Iubiții mei fi sufletești! În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu, pe timpul când în Iudea era dirgător Luciu Pontiu Pilat, iar tetrarh și cămăuitor în Galilea și Perea Irod Antipa, fost-a trimis — de Dumnezeu — Ioan ca să-și înceapă predica sa.

Ioan, eșind din singurătatea pustiei la țărmurile Iordanului în mijlocul mulțimei iudeilor îndemna pe toți la pocăință zicând: „Pocăiți-vă căci s'a apropiat împărăția cerurilor”. (Matei 3.3).

Pe păcătoșii cari alergau la el, îi dojenia cu asprime și-i cufunda în apa Iordanului, pentru ca acea spălare a trupului să însemne începutul curățirii sufletești pentru primirea Celui ce va să vie.

Pe toți călcătorii de lege din timpul său Ioan îi muștra fără un pic de considerare la origine ori rang social. Nu căuta în fața oamenilor și nu-i era frică de nimeni. Pe însuși împăratul Irod Antipa îl certă cu asprime pentru motivul, că și-a alungat soția legitimă — pe fiica regelui Aratos a Nabateilor — și și-a luat de muere pe Irodiada, soția fratelui său Filip.

Irodiada era o femeie răutăcioasă, ambițioasă și peste măsură de lacomă după măririi și plăceri lumești. Ea nu putea suferi muștrarea lui Ioan și deaceea hotări

răzbunare asupra Lui. Irod însă nu prea consimția la așa ceva. El avea mare considerațiune și dragoste pentru Ioan și — după cum spune evanghelia — îl și asculta câte odată. Irodiada însă persista în răutatea ei. În sufletul său încărcat de ură clocotea dorința răzbnării. Și nu se lăsă învinsă în ambițiunile ei, căci se temea ca nu cumva predicile și muștrările lui Ioan să aibe efect asupra poporului și Irod în cele din urmă să-o alunge. Deci ajutată și de alții, atât de mult a insistat pe lângă Irod, până ce acesta în cele din urmă a cedat și a întemnițat pe Ioan Botezătorul în vestita cetate Maherus, o închisoare ce se afla la granița Arabiei, aproape de Marea Moartă.

Fariseii și toți nelegiuiții în frunte cu Irodiada se simțiau acum mai la adăpost și în afară de orice primejdie.

Răutăcioasa femeie nu se mulțumea numai cu atât. Ea cu orice preț dorea moartea lui Ioan pentru cutezanța cu care acesta i-a desvăluit și înfierat fărădelegea. Pândeia și căuta prilej potrivit, ca să-și ducă la îndeplinire planul diavolesc. Și nu așteptă prea mult, căci Irod cel fără rușine — de ziua nașterii sale — făcu un ospăț mare. Erau invitate aci toate căpeteniile, boeri, căpitani și cei mai mari ai Galileii. Veselia începu. Beutura amețitoare ajunse a fi stăpână pe mintea nenorocitului Irod și a comesenilor.

Irodiada cu bucurie își torcea acum firul răzbnării. Fericitul prilej așteptat de ea, iată-l că sosi. Cunoscând slăbiciunea lui Irod, ea își trimise fiica, pe Salomea ca să-l distreze. Salomea în mijlocul invitațiilor jucă, ca o fată fără de rușine, iar jocul ei atât de mult a plăcut lui Irod — care era acum de-a binelea amețit — încât se jură eă-i va da orice va cere, chiar jumătate din împărăție. Salomea, măgulită de această promisiune neașteptată, întreabă pe mama sa Irodiada, că ce să ceară? „Capul lui Ioan Botezătorul” îi răspunse aceasta, orbită de ambiție și aprinsă de flacăra necurată a plăcerilor ei scârboase. Deci întorcându-se fata la Irod îi zise: „Voiesc să-mi dai acum în tipsie capul lui Ioan Botezătorul”. (Marcu 6.₂₈)

„Și s'a întristat regele”. Dar fiind beat și orbit de orgii și plăcerile pătimase, apoi pentru jurământul făcut și pentru cei prezenți la veselia aceea, n'a voit să nemulțumească dansatoarea, ci împlinindu-i dorința trimise în temniță la Ioan pe păzitorul său de gardă, ca să-i taie capul. Călăul împlini porunca și tăie capul lui Ioan apoi punându-l pe o tipsie l-a dat Salomeiei, iar aceasta Irodiadei.

După spusa tradițiunei, Irodiada a primit cu bucurie capul lui Ioan Botezătorul. Și măcar că și-a văzut acum răpus dușmanul, totuși infuriată de patima răzbnării îl scuipe în față, iar limba i-a înțepat-o cu ace. Și după ce l-a batjocorit în felul acesta, l-a îngropat — în taină — în curtea lui Irod din Ierusalim, într'un loc necurat și adânc săpat în pământ. Secretul acesta nimeni nu l-a știut fără numai Ioana slujnica Irodiadei, care fiind o femeie cucernică, desgroapă noaptea — pe ascuns — capul sfântului Ioan și punându-l într'un vas curat de lut, l-a îngropat în muntele Eleonului. Cinstitul său trup — fără cap — a fost luat apoi de ucenicii lui credințioși cari l-au dus în Samaria unde l-au îngropat în orașul Sevestia.

Capul lui Ioan Botezătorul a căzut lovit de sabia călăului pentru legea Domnului. Dar, să știe toți nelegiuiții din veacul de acum și din cele ce vor mai urma, cumcă: „Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului lui”. (Prohimen glas 4).

Iubiții mei fi sufletești! Din cele istorisite până acum, reiese clar, cumcă Irod Antipa, stăpânit de urâta patimă a curviei și beției, ascultând de glasul unei femei desfrânate și rea, a omorât pe sfântul Ioan Botezătorul.

Deaceea, o, omule! „Nu te uita la femeia rea, că miere pică din buzele femeii stricate, care până la o vreme îndulcește gâttelejul tău, dar amară ca pelinul sunt urmările cu ea și mai străpungătoare decât sabia cu două tășuri”. (Pilde 5.₁₋₄).

Feriți-vă de greul păcat al curviei! Nu vă lăsați amăgiți și înșelați de frumsețile femeiești, ci mai degrabă luați aminte, că femeile, stăpânite de păcatul curviei, măcar de ar fi frumoase, tot pătimase sunt și cu năravuri rele. Ascultați ce zice Scriptura: Precum este cercelul de aur în nările porcului, așa este frumsețea femeii cu nărav rău”. (Pilde 11.₁₉).

(Urmează).

Pr. Ilie Sirbu.

ȘTIRI

Personale. Prea Sfințitul Părinte Episcop a plecat eri în vizitațiune canonică la parohiile aflătoare în Banatul iugoslav. În suita P. S. Sale au mers: păr. prot. Romul G. Ancușa consilier eparhial Dimitrie Sgăvêrdia secretar eparhial și păr. diacon episcopesc Teodor Roșca. Dorind să cerceteze pe toți păstorii de peste hotar, P. S. Sa va petrece în Iugoslavia circa 12 zile.

Serbările dela Blaj. Săptămâna trecută au avut loc mari serbări la Blaj. A fost anume instalarea noului mitropolit al uniților Dr. Alexandru Nicolescu fostul episcop al uniților din Logoj și congresul Astei, onorat de M. Sa Regele precum și de toți ierarhii ortodoxi din Ardeal și Banat.

Consistor plenar s'a ținut Joi în 24 Septembrie cor. Intre altele s'a acceptat renunțarea părintelui Petru Ieremia din Câlnic dela administrarea tractului Bocșei, numindu-se păr. Dr. Iosif Ieremia din Recița-Montană. Odată cu mulțumirea conștiinței sale, cea a Consiliului eparhial, părintele Ieremia dela Câlnic mai are bucuria să se vadă succedat într'un loc de răspundere de propriul său fiu, distinsul preot al Reciței-montane.

Parastas. Eri, sâmbătă s'a făcut în biserica sfântului Ioan Botezătorul parastas pentru odihna sufletescă a preotului Liviu Corneanu, dela moartea căruia s'au împlinit 4 ani.

Mulțumită publică. Oficiul parohial ort. rom. din Săceni mulțumește și pe această cale donatorilor pentru ofrandele primite:

Lucreția Florescu funcționară P. T. T. Bujor 40 Lei, Comuna Politică Seceni Bonuri de impozite valoare nominală 15,700 Lei, Comuna Politică Seceni Rente de consolidare 3% 4000 Lei, Comuna Politică Seceni numerar 6000 Lei, Preot Sebastian Olariu Făget 100 Lei, Preot Ioan Munteanu Făget 100 Lei, Primăria Com. Făget 1000 Lei, Corneliu Cioranu B. N. R. București 500 Lei, Preot Colonel Iosif Serafin Sibiu 500 Lei, Dr. Alexandru Morariu notar public Timișoara 200 Lei, Dr. Petre Topa București 200 Lei, Pr. Petru Vasilescu Pogănești 100 Lei. Suma din urmă 14.500 Lei, total 23240 Lei numerar 19700 efecte. Suma sumarum 42940.

Concurs.

Consiliul eparhial publică următorul concurs pentru conferirea a 5 burse de 8000 lei fiecare.

Tinerii absolvenți de liceu cu bacalaureat cari se înscriu în anul I-ii al Academiei noastre teologice pot primi bursa în forma de întreținere gratuită în internatul diecezan.

Concurenții vor înainta cererile lor ajustate cu documente la Consiliul eparhial până la 15 Octombrie a. c.

Caransebeș în 25 Septembrie 1936.

Consiliul eparhial.

Nr. 86 par. 1936.

CONCURS.

Consiliul parohial ort. român din Recița-Montană publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț (cantor) cu termen de recurgere de 15 zile după ce s'a publicat concursul de trei ori în Foaia Diecezană, pe lângă următoarele retribuțiuni:

1. Salar de 2.000 Lei lunar, dela biserică.
2. Stola uzitată.

Cântărețul ales va avea îndatorirea de a prevedea toate agendele cantorale, a instrui tineretul școlar în cântarea bisericească și a forma cantori bisericești.

Cererile cu anexele necesare și anume: diploma de cantor precum și documentele despre studiile pregătitoare se vor înainta prin On. Oficiu parohial ort. rom. din Recița-Montană, către consiliul parohial, în termen de 15 zile după ce s'a publicat de 3 ori în „Foaia Diecezană” acest concurs, iar după înaintarea cererei, recurenții să se prezinte în sf. biserică pentru a-și arăta dexteritatea în cântare și tipic bisericesc.

Recița-Montană din ședința consiliului parohial ținută la 17 Iulie 1936.

Dr. Iosif Ieremia
Președinte :

M. Cristea
Secretar :

Publicațiune de licitație.

Pe baza încuviințării Venerabilului Consiliu eparhial de sub Nr. 4978 E. ex 1936, se scrie licitație minuendă publică, cu oferte închise, pe ziua de 4 Octombrie 1936 ora 4 d. m. pentru:

Ridicarea turnului sf. biserici din Biniș jud. Caraș și reparațiunile de lipsă la acest edificiu.

Prețul exclamării este de 72.000 Lei.

Devizul de spese și planul se pot vedea zilnic la oficiul parohial din Biniș.

Reflectanții vor depune, ca vadiu, 10% din prețul lucrului, în bani ori hârtii de valoare acceptabile.

Întreprinzătorul va restitui comunei bisericești spesele avute cu facerea planului și devizelor.

Spese și diurne cu ocazia licitației nu se dau.

Comuna bisericească va da lucrările în întreprindere arhitectului sau maestrului cvalificat care va prezenta mai multă garanție (încredere).

Spesele cu contractul le va suporta întreprinzătorul.
Biniș la 29 August 1936.

Consiliul parohial.

Licitație minuendă.

Pe baza aprobării Veneratului Consiliu Eparhial Nr. 5570 E. din 1936 și a hotărârii consiliului parohial din 30 August 1936 din Giulvăz se va ține în ziua de 29 Septembrie a. c, ora 3 d. a. în sala școalei primare Nr. 1 din loc, licitație prin oferte, pentru construirea din nou a turnului sf. biserici.

Prețul exclamării 97.280 lei.

Licitanții sunt obligați a depune în bani gata sau în efecte de valoare cauția de 10%.

Spese de drum sau alte cheltueli nu se acordă.

Spese de 2% pentru facerea planului și devizului estimativ și timbrele, apoi cheltuelile cu facerea contractului, le va suporta antreprenorul însărcinat cu facerea turnului.

Consiliul parohial își rezervă dreptul a da lucrarea celui antreprenor în care va avea mai multă încredere, fără considerare la rezultatul licitațiunii.

Contractul este obligatoriu pentru antreprenor din data semnării, iar pentru comuna bisericească, după aprobarea lui, de către Veneratul Consiliu Eparhial.

Giulvăz la 23 Sept. 1936.

Nicolae Brănuțiu
preot președinte.

Petru Rotariu
notar.

Aviz pentru lucrări bisericești.

Firma

Aurel Cotârlă

sculptor, Oravița, județul Caraș

execută tot felul de lucrări bisericești precum: Iconostase, Tronuri, Strane, seaune, chivoturi, ripizi etc.

Pentru lucrări mari, ca Iconostase, etc. pot veni la fața locului pentru pregătirea planului și devizului și a da toate informațiunile necesare.

Am lucrat la peste 150 biserici, lucru ce pot dovedi cu certificate de mulțumiri din partea acelor unde am lucrat. Premiat cu diplome și medalii de aur și argint dela expozițiile din București, Panciova, Lugoj, Sibiu.

16-52

Rog sprijinul binevoitor.